

(א) פירש גאון מסופם כותל חלול שיש בו חלומות. עירובין.
 (ב) ע' רש"י ורש"ב ד"ה אכל אכל.
 (ג) אכל א [נקמן עטנ].
 (ד) ע"פ, (ה) נכחוס. ה"ל א"ש: מועיל לנטלן.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אכל וכו' דלא ללישנא קמא: (ב) ת"ה בפת כ"ו והא דנקט צבא לישנא דלא גרע: (ג) בא"ד בשם ר"י שיתוף עומנו כ"ו כ"ו:

והד אמר זיין. אפי' רצנן מודו דלא סמכינן עליה צחצר ללא אמרי' מנגו: **כי פליגי בפת.** ופליגי זיין צשיטוף זיין בעירוב דלר' מאיר אף סומכינן על זה במקום זה: מאי לאו כו'. וקשיא למאן דאמר זיין לא פליגי: או משתפין צמזבו בפת. דמשתתפין דומיא דמערבין קמני: הלכתא ומונהג ונהגו בפת צתרא דתענית (דף טו:). מפורש הלכה דרשינן פיסקא הלכה כרבי מאיר מנהג מדרש לא דרשינן אורוי מורינן ליחיד הבא לימלך נהגו אורוי נמי לא מורינן ואי עבוד לא מחינן בהו: מתני' צטרקלין אחד. וחלקוהו לחמשה וכולן יש להן פתח מן הטרקלין לחצר ואריך לערב עם שאר בני חצר: ז"ש אומרים. רשויותיך חלוקין ואריך לכל חצורה ליתן פת בעירוב החצר דהו להו כה' צמיס וה"ה דאס צלו להוציא מרשות זו לזו לריבין עירוב ציניין: וז"ה אומרים. אף מחליה זו חילוק רשות דמחליה שפלה היא כדמפרש צגמ' הלך עירוב אחד לכולן וצתון הטרקלין נמי מוואלין מו זה לזו בלא עירוב שהטרקלין מחצבין וכיון דציניין א"ש עירוב נעשה אחד מהן שליח לכולן דאמרי' לקמן חמשה שגבו את עירובן כלומר ששרויין צחמשה צמיס צחצר ועירוב ציניין והו להו חדא ואס צאיין לערב עם אחריס עירוב אחד לכולן: ומודין בעמקאון שרוין כו'. דהו להו כה' צמיס ולא דמו לה' שגבו את עירובן שהרי לא עירבו ציניין: גמ' מחלווק. צשרשויותיהן חלוקות צמיספס מחליה נמוכה של מחיכות ע"ס דהתם צבית הלל צית אחד הוא ודמו לה' שגבו את עירובן דהני נמי כמי שעירבו דמי: אף צמספס מחלווק. דלא תימא צית שמאי צמחליה עשרה הוא דאסרי וצמספס מודו אלא אפילו צמספס נמי אסרי: פליגי צה. אמתניין קאי: מחלווק. צית שמאי וצית הלל כו': אכל מחיווא שאין מגיעוס לתקרה. אפילו הן עשרה דברי הכל עירוב אחד לכולן ופליגי אחרויהו לישי דרב נחמן דהא (א) לישנא קמא קאמר דצמחליה עשרה מודו לחלוק היא והכא אמרינן אפילו צמגיעות לתקרה פליגי וללישנא צתרא קאמר דצמספס נמי פליגי ואסרי צית שמאי והכא אמרי דאפילו צמחליה עשרה לא אסרו אלא צמחליה המגיעות לתקרה: הסבר

וכן פירש צריס סוכה (דף ג:.) ואע"פ שפירש כאן צקונטרס דלכ"ע סומכינן צמזבו על עירובי חצירות שהיא לעולם צפת מכל מקום למ"ד צפת פליגי קשה דלמא לא יועיל עירוב החצירות למזבי כיון שצותרו נמי להניח צבית דלטו השם גורס שנקרא עירוב שיס לו להועיל לחצירות ולא למזבי ולמלא דלמר זיין נמי פליגי ומפרש צרייתא דצמסוף או משתפין צמזבו זיין ומותרין כאן וכאן אכל עירובי חצירות זיין לא מהני ואמאי כיון דשיטוף מהני לא תקראנו עירוב אלא תקראנו שיטוף דמימה הוא לומר דמה שקראנו עירוב צנטל (א) תורת שיטוף מעלי ודחוק ר"י לפירוש הקונט' שצמחליה העירוב לא עירבו אלא בני חצר יחד או שמי חצירות יחד ולא היו סבורים שכל בני המזבי ישתתפו יחד נמצא שלא נמנו עירובן לשם שיטוף ולכן צשיטופוסו עליהם כל בני המזבי אין לחושבו שיטוף כיון שהראשונים לא היו שם ולא ידעו מעולם שצליה יתוספו כל האחרים ועל"ה ר"י דכילה מלמא דוקא עירובי חצירות צבית צחצר ולא צבית משוס צחצר מינכר טפי לשם שיטוף דשייכא טפי למזבו וקרוצוס תשמיעס למזבי זה לזה והשתא הא דקאמר לקמן צמסופין צבית צפת שעל השולחן סומכינן משוס עירוב לאו אף משוס עירוב קאמר אלא משוס עירוב דוקא ולא משוס שיטוף והא דלמר צריס סוכה (דף ג:.) צית שאין צו ארבע על ארבע אין מניחין צו עירובי חצירות אכל מניחין צו שיטופי מצוואת דלא גרע מחצר צמזבו ומשמע דכל שכן אס היה צית גמור שהיו מניחין צו שיטופין אורי' דודאי צית גמור גרע לענין שיטוף והא דנקט (א) צבא דלא גרע שלא תאמר כי היכי דיואלין מכלל צמיס לענין עירוב יולאין נמי מכלל חצר לענין שיטוף לפי שיס מחליות מפיסקות וחצר צעי ד' אמות וצהאי צית ליכא ד' אמות והשתא הך דבעל הצית שהיה שותף לשנינו לזה זיין וההיא נמי דלעיל (דף טז.) דליקני מר רביעמא דחלא צריך לומר דצחצר היה אותו צבית דצמיטופי מצוואות איירי דאלו עירובי חצירות צעי פת וציורשלימי משמע כפי' הקונט' דכ"ש צית דלמר צפ' מי שהוליוהו עירוב צריך צית שיטוף מהו שיערך צית מלמא דשמואל אמרה שיטוף צריך צית ומסקי רבי אצבו (א) צשס רבי יוחנן ונתנו זיין צאייר דלמר זיין צאייר למזבי ממשע צהדיא דכ"ש צית: **נהגו העם בר' מאיר.** צפרק צתרא דתענית (דף טו:.) מפרש דלורוי לא מורינן כוותיה ואי עבדינן לא מחינן צדיייהו וא"ת מה מחאה שייך כאן אס מחמינן כר"מ לעשות עירוב ושיטוף ו"ל דלא היו צברה לצטלה אי נמי אס נמנעיס על קך להציא סכין וחמין לזורך מילה אי נמי לבי הא דלמר צמי שהוליוהו (לעיל דף מט.) גבי חצר צצין שני מצוואות והיא רגינא צאחד אס עירב רגיל לעצמו וזה שאינו רגיל לא עירב והיא נמי לא עירבה דוחה אותה אלא מי שאינה רגינה דכופין על מדת סדוס והשתא אס עירב מי שאינו רגיל ולא שיטף והס דוחין אותה אלא מי שאינו רגיל גריל כר"מ דצעי שיטוף לא מחינן צהו אי נמי אס עירבה עם שניהם ולא שיטפה אלא עם האחד דלרצנן הו להו עירבה עם שניהם אסורה עם שניהם ולר"מ עם אותו ששיטפה עמו מותרת דעס האחר לא משתתפה ואין עירוב מועיל צמקוס שיטוף: **באורין בשמקצתן שרויין בהרדים ועליות שהן צריבין עירוב לכל חבורה וחבורה.** והני חדרים ועליות איירי כגון שכל אחד פתחו להצר דפיירס צקונט' דהך ה' חצורות שצצמו צטרקלין כולהו יש להן פתח מן הטרקלין לחצר דאס לא היה לכל אחד פתח לחצר הו אמרינן פנימי נותן עירובו דהו או שני הפנימיים לר' יוחנן דסוף פרקין גבי עשרה צמיס זה לפניס מזה ומייהו אס יש לאדם סופר או מלמד צצבית או כעין אותן [הצחורים] הבאין ללמוד תורה ושרויין כל א' צחד או צעליה צפני עצמו אע"פ שחלוקין מצעע ההית צצמו אין אוסרין עליו ולא צעו עירוב זיין יש להם פתח לרה"ר זיין אין להם פתח לרה"ר דלא מיצעיא אס כולם אוכלין צמקוס אחד אף ע"פ שכל אחד ישן צחדרו קי"ל כמאן דלמר לקמן (דף עג.) מקוס פיתח גורס אלא אפילו לשמואל דלמר מקוס לינה גורס או אפילו אוכלין וישינ' כל אחד צחדרו אין אוסרין או על זה קולס משתתפה צתון ההית צכל עיסקי ששמיטתיה צאפיה וצצישול וצכל חב צחשי צינא כולהו אפילו אוכלים וישינ' צמקוס אחד אע"פ שיס להם פתח לצד רה"ר הכל נקראים על שם צעל הצית ועוד דאין משאליל להם רשותו לאסרו עליו ולא על זה ומצי לסולקיניהו והוה ליה כה' צשריס וה' לקיטיס דלא אמרי' להחמיר כדאמרינן לעיל (דף טו:.) דאחד נותן עירובו ודיו ואפי' שרויין צחדרים וצעליות דאס צשרויין כולם צבית צה לא הוה מצתפק צביי דקאמר מהו דאפילו היה הצית שלהם לא היו אוסרין זה על זה וכיון דגבי נכרי דדירתו לא שמה דירה לא אסרי אלא חשיבי כולהו חד כל שכן גבי ישראל דדירתו שמה דירה דצטלה דירתם גבי דירתו של צע"ה ולא דמי למקמתן שרויין צחדרים וצעליות דהכא שיס כח לזה כמו לזה ואע"פ שהקילו צנכרי טפי מצישאל דמי מושיל דוכתא לישראל אחר לישראל נותן עירובו ודיו ואע"פ שאין צנכרי רוצה להשכיר וצע"כ של נכרי וכה"ג צביתו של ישראל לא שרי התם נמי טעמא משוס דדירת נכרי לא חשיב כ"כ אכל מכל מקום יש ללמוד מדלא אסרי חמשה שריים זה על זה גבי נכרי כל שכן גבי ישראל דפרישות: **במחיצות המגיעות לתקרה.** והא דקתני מתני' דמודיס היבא דמקמתן שרויין צחדרים וצעליות לא דמי דהכא איירי צמחליה עירא כגון יריעות שמשפיקין עד התקרה: צבי

עא א ב מ' מ' פ"ד מה"ג עירובין הל' ז סגנ עשין א טושיע א"ח סי' שע סעיף ג:
 והכמיס אומרים (אין) [אין מערבין] או משתתפין. אוקמהו משמיה דרב הכי קתני, או מערבין בחצירות בפת, ושכח אחד מהן ולא נשתתף ובטיל רשותו. לר' מאיר אית ליה ביטול ומותרין כאן וכאן. או משתתפין במזבי זיין ושכח אחד מבני חצר ולא עירב מותרין כאן וכאן, ואסיקנא דכולי עלמא עירובי חצירות בפת דאין סומכינן על עירוב במקום שיטוף, דאמר רב יהודה אמר רב הלכה כמר, מאיר ורב ברוצא אמר רב הלכה כאלעזר בן דדאי. מתני' חמש חבורות ששבתו בטרקלין אחד, פ"י בירה אחת כו'. אוקמה רב נחמן מחלווק בית שמאי ובית הלל הללו חלוקין במסיפס. פ"י פסקא דאורי', אבל אם הם חלוקים במחיצה " טפחים דברי הכל עירוב לכל חבורה. איבא דאמרי אמר רב נחמן אף במסיןס מחלווק, פליגי בה ר' חייא ור' שמעון ברבי, חד אמר מחלווק במחיצות שאין מגיעות לתקרה כו'.